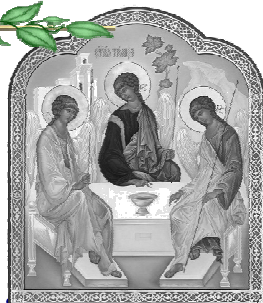

Бо так полюбив Бог світ, що віддав Сина Свого Єдиногодного,
щоб усім, хто вірує в Нього не загинує, а мав життя вічне... (Ін. 3: 16)

БОГ Є ЛЮБОВ

Видання Маневицького благочиння

Волинської єпархії УПЦ

№ 5-6 (27-28) ТРАВЕНЬ-ЧЕРВЕНЬ 2013

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

В наш час для багатьох Пасха — це тільки зовнішні атрибути: пасхальні яйця, паски і т. д. Справжній духовний зміст Пасхи знають далеко не всі. Навіть говорячи традиційне: «Христос воскрес!» — люди не замислюються про значення цих слів.

В чому ж суть празника Пасхи? Що це може означати для людини, що живе в сучасному світі?

Сенс християнської Пасхи сягає корінням у Старий Завіт, у книгу Вихід, яка описує першу Пасху й вихід євреїв із єгипетського рабства. Цей вихід став прообразом переходу людства з рабства смерті і гріха в Царство Божої свободи — свободи особистості від вічної проблеми: гноблення і рабства, від факту кінечності нашого життя в перспективі вічності.

Перше, що супроводжує того, хто розмірковує над книгою Вихід, це постійне відчуття Богоявлення. Глава 3 оповідає нам про історію Неопалимої купини і одкровення імені Божого. По-друге, в главі 19-й Господь наказує обраному народу дотримуватися Свого Слова: «Отже, якщо ви будете слухатися Мого голосу, і будете дотримувати завіту Мого, то станете Мені уділом більше всіх народів... царством священиків і народом святим» (вірші 5-6). Тут ми відкриваємо інший дуже важливий богословський аспект — можливість постійного богоспількування. По-третє, Слово Боже стає тим Законом, що апостол Павло називає «вихователем до Христа».

Старий Завіт, результат старозавітної Пасхи, був встановлений словами Мойсея: «Це є кров Завіту Господнього» (Вих. 24: 8), — коли жертвою

кров'ю агня був окроплений народ Божий і Книга Завіту. Далі книга Вихід говорить про обрання первосвященства та будівництві скинії свідчення. Це символ нового життя — вільного життя з Богом.

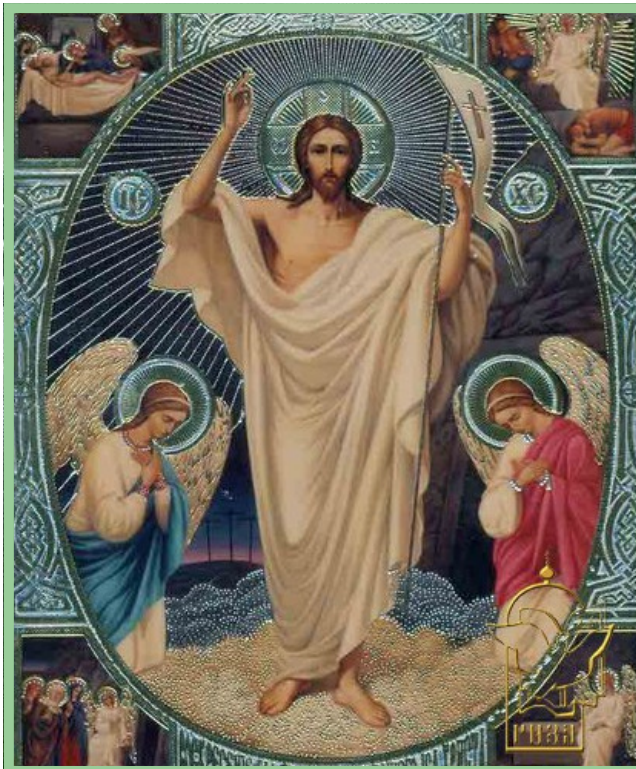
Новий Завіт, затверджений Христом, встановлений Його словами: «Це є Кров Моя Нового Завіту» (Мф. 26: 28). Новозавітна Пасха теж закликає нас до свободи від гріха, до свободи від рабства смерті, що дає нам можливість бути Божими людьми, як пише апостол Петро: «А ви — рід вибраний, царственне священицтво, народ святий, люди відновлення, поставлені для того, щоб сповіщати досконалості Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого» (1 Пет. 2: 9).

Наше призначення і покликання — до свободи. Але ця свобода — не в до-

годжанні плоті, а в любові до ближніх і до Бога. Це та свобода, для якої викупив нас постраждалий на Хресті і воскреслий Син Божий. Його Воскресіння засвідчило нам шлях до воскресіння і вічного життя для кожного, хто увірував в Христа як у Спасителя. Тому й співає Церква з давніх часів: «Пасха — Христос Ізбавитель!»

Про те, що значить Пасха для сучасної людини, можна говорити багато. Але головне — те, що розп'яття, смерть і воскресіння Христа — це реалізація нашої свободи. Свобода — складова частина образу і подоби Божої в нас. Саме воскресінням Христа Бог і відтворив Свій образ і подобу в людстві після гріхопадіння. Смерть більше вже не володіє нами!

Протоієрей Олексій ВАСІН

ЦЕРКОВНА ПРАВОСЛАВНА ШКОЛА

Урок. 3 Про Священне Писання

25. КОЛИ НАПИСАНІ СВЯЩЕННІ КНИГИ?

Священні книги написані в різні часи. Одні до народження Христа, а інші — після.

26. ЯК ПОДІЛЯЮТЬСЯ СВЯЩЕННІ КНИГИ?

Ці два розділи Священних книг мають особливі назви. Ті Священні книги, які написані до народження Христа, називаються книгами Старого Завіту; а ті, які написані після народження Христа, називаються книгами Нового Завіту.

27. ЩО ТАКЕ СТАРИЙ І НОВИЙ ЗАВІТ?

Старий і Новий Завіт — це древній і новий союз Бога з людиною.

28. У ЧОМУ ПОЛЯГАВ СТАРИЙ ЗАВІТ?

Старий Завіт полягав у тому, що Бог обіцяв дарувати людям Божественного Спасителя й готував їх до Його прийняття.

29. ЯК БОГ ГОТУВАВ ЛЮДЕЙ ДО ПРИЙНЯТТЯ СПАСИТЕЛЯ?

Бог готував людей до прийняття Спасителя через поступові одкровення, через пророцтва і прообрази.

30. У ЧОМУ ПОЛЯГАЄ НОВИЙ ЗАВІТ?

Новий Завіт полягає в тому, що Бог дійсно дарував людям Божественного Спасителя, Єдинородного Сина Свого Ісуса Христа.

31. ЗІ СКІЛЬКОХ КНИГ СКЛАДАЄТЬСЯ СТАРИЙ ЗАВІТ І ЯКІ НАЗВИ ЦИХ КНИГ?

Св. Кирило Єрусалимський, св. Афанасій Великий і св. Іоанн Дамаскін приймають число Священних книг Старого Завіту — двадцять дві, у відповідності з тим, як їх такими вважають євреї (за числом букв староеврейського алфавіту). (Див. Афанасія, послання 39, святкове; Іоанна Дамаскіна, Богослов'я, кн. 4, гл. 17).

Числення (рахунок) євреїв варте уваги тому, що, як говорить ап. Павло: Їм довірено слово Боже (Рим 3: 2), і новозавітна християнська Церква прийняла старозавітні Священні книги від старозавітної Церкви єврейської.

Старозавітні книги св. Кирило і св. Афанасій рахують таким чином: 1. Буття. 2. Вихід. 3. Левіт. 4. Числа. 5. Повторення закону. 6. Книга Ісуса Навина. 7. Книга Суддів і разом з нею, ніби її доповнення, книга Руфи. 8. Перша і друга книги Царств, як дві частини однієї книги. 9. Третя і четверта книги Царств. 10. Перша і друга книги Параліпоменон (Хронік). 11. Книга Єздри перша і друга його ж або,

по грецькому надписанні, книга Єремії. 12. Есфір. 13. Книга Іова. 14. Псалтир. 15. Притчі Соломона. 16. Екклесіаст, його ж. 17. Пісня пісень, його ж. 18. Книга пророка Ісаїї. 19. Книга пророка Єремії. 20. Книга пророка Єзекиїля. 21. Книга пророка Даниїла. 22. Книги дванадцяти пророків.

У цьому переліку старозавітних книг не згадано про книгу Премудростей Ісуса, сина Сирахового, і про деякі інші, бо їх немає єврейською мовою (не збереглося в давньоєврейському оригіналі).

Проте ми повинні приймати ці останні книги. Про них св. Афанасій Великий говорить: "Вони призначені отцями для читання тим, що вступають у Церкву."

32. ЯК ПОДІЛЯЮТЬСЯ КНИГИ СТАРОГО ЗАВІТУ?

За змістом старозавітні книги можна розділити на чотири розряди: книги **законодавчі**, які складають головну основу Старого Завіту; **історичні**, які містять переважно історію благочестя; **учительні** чи **повчальні**, які містять вчення благочестя; **пророчі**, які містять пророцтва або передбачення про майбутнє, і особливо про Ісуса Христа.

33. ЯКІ ЗІ СТАРОЗАВІТНИХ КНИГ Є ЗАКОНОДАВЧИМИ?

Законодавчих книг п'ять, написаних пророком Мойсеєм: Буття, Вихід, Левіт, Числа, Повторення закону. Сам Ісус Христос дає цим книгам загальне найменування — Закону Мойсеевого (див. Лк. 24: 44).

Книга Буття містить розповідь про створення світу і людини, а також історію та встановлення благочестя в перші часи роду людського.

Інші чотири книги Мойсееві містять історію благочестя у часи пророка Мойсея, а також даний через нього від Бога закон.

34. ЯКІ ЗІ СТАРОЗАВІТНИХ КНИГ Є ІСТОРИЧНИМИ?

Історичні книги Старого Завіту — це книги: Ісуса Навина, Суддів, Руфи, Царств, Хроніки, Єздри, книги Неемії та Есфіри.

35. ЯКІ ЗІ СТАРОЗАВІТНИХ КНИГ Є ПОВЧАЛЬНИМИ?

Повчальні книги — це книга Іова, Псалтир і книги Соломонові.

36. ЯКЕ МІСЦЕ В БІБЛІЇ ЗАЙМАЄ ПСАЛТИР?

Псалтир разом зі вченням благочестя містить його історію і багато пророцтва про Христа Спасителя. Будучи чудовим керівництвом до молитви і прославлення Бога, Псалтир завжди використовується

в богослужінні.

37. ЯКІ ЗІ СТАРОЗАВІТНИХ КНИГ Є ПРОРОЧИМИ?

Книги пророчі — це книги пророків: Ісаї, Єремії, Єзекіїля, Даниїла та дванадцяти інших.

38. СКІЛЬКИ КНИГ У НОВОМУ ЗАВІТІ?

У Новому Завіті двадцять сім книг.

39. ЯКІ КНИГИ НОВОГО ЗАПОВІТУ НАЗИВАЮТЬСЯ ЗАКОНОДАВЧИМИ?

Законодавчими книгами, що лежать в основі Нового Завіту, є чотири книги, складові Євангелія: євангелістів Матфея, Марка, Луки та Іоанна.

40. ЩО ОЗНАЧАЄ СЛОВО "ЄВАНГЕЛІЄ"?

Слово "Євангеліє" — грецьке, воно означає благовістя, тобто добру чи радісну звістку.

41. ПРО ЩО ГОВОРИТЬСЯ В ЄВАНГЕЛІЇ?

Книги, названі Євангелієм, звіщають про Божество Господа нашого Ісуса Христа, про Його пришествя на землю, про Його життя на землі, чудесні Його діла і спасительне вчення, нарешті, про Його хресну смерть, славне воскресінні і вознесення на небо.

42. ЧОМУ ЄВАНГЕЛІЄ ОТРИМАЛО ТАКУ НАЗВУ?

Ці книги названі Євангелієм, тому що для людей не може бути кращої і більш радісної звістки, ніж звістка про Божественного Спасителя і про вічне спасіння. Тому-то й читання Євангелія в Церкві кожен раз випереджається і супроводжується радісним вигуком: Слава Тобі, Господи, слава Тобі!

43. ЯКІ КНИГИ У НОВОМУ ЗАВІТІ Є ІСТОРИЧНИМИ?

Серед новозавітних книг є одна історична книга: книга Діянъ святих апостолів.

Вона оповідає про зішестя Святого Духа на апостолів і про поширення через них християнської Церкви.

44. ЩО ОЗНАЧАЄ СЛОВО "АПОСТОЛ"?

Слово "апостол" значить посланець. Цим ім'ям називаються обрані учні Господа нашого Ісуса Христа, яких Він послав проповідувати Євангеліє.

45. ЯКІ КНИГИ В НОВОМУ ЗАВІТІ Є УЧИТЕЛЬНИМИ?

Учительні чи повчальні книги Нового Завіту — це сім соборних послань: одне Якова, два Петрових, три Іоаннових, одне Іудине і чотирнадцять послань апостола Павла: до римлян, до коринфян два, до

галатів, до ефесян, до филипійців, до колосян, до солунян (фессалонікійців) два, до Тимофія два, до Тита, до Филимона і до євреїв.

46. ЯКІ КНИГИ В НОВОМУ ЗАВІТІ ПРОРОЧІ?

Серед книг Нового Завіту є й одна пророча книга — це Апокаліпсис.

У перекладі з грецької мови це слово означає одкровення.

Ця книга містить таємниче зображення майбутньої долі Церкви Христової і всього світу.

47. ЯК СЛІД ЧИТАТИ СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ?

При читанні Священного Писання потрібно дотримуватися наступного: необхідно читати його з благоговінням як Слово Боже і з молитвою про його розуміння; із чистим наміром, для нашого наставляння у вірі і спонування до добрих справ; розуміти його слід відповідно до тлумачення Православної Церкви та святих Отців.

Питання до заняття:

1. КОЛИ НАПИСАВНІ СВЯЩЕННІ КНИГИ?

2. ЯК ПОДІЛЯЮТЬСЯ СВЯЩЕННІ КНИГИ?

3. ЩО ТАКЕ СТАРИЙ І НОВИЙ ЗАВІТ?

4. У ЧОМУ ПОЛЯГАВ СТАРИЙ ЗАВІТ?

5. ЯК БОГ ГОТУВАВ ЛЮДЕЙ ДО ПРИЙНЯТТЯ СПАСИТЕЛЯ?

6. У ЧОМУ ПОЛЯГАЄ НОВИЙ ЗАВІТ?

7. ЗІ СКІЛЬКОХ КНИГ СКЛАДАЄТЬСЯ СТАРИЙ ЗАВІТ, І ЯКІ НАЗВИ ЦИХ КНИГ?

8. ЯК ПОДІЛЯЮТЬСЯ КНИГИ СТАРОГО ЗАВІТУ?

9. ЯКІ СТАРОЗАВІТНІ КНИГИ Є ЗАКОНОДАВЧИМИ?

10. ЯКІ СТАРОЗАВІТНІ КНИГИ Є ІСТОРИЧНИМИ?

11. ЯКІ ЗІ СТАРОЗАВІТНИХ КНИГ Є УЧИТЕЛЬНИМИ?

12. ЯКЕ МІСЦЕ В БІБЛІЇ ЗАЙМАЄ ПСАЛТИР?

13. ЯКІ СТАРОЗАВІТНІ КНИГИ Є ПРОРОЧИМИ?

14. СКІЛЬКИ КНИГ У НОВОМУ ЗАВІТІ?

15. ЯКІ КНИГИ НОВОГО ЗАПОВІТУ НАЗИВАЮТЬСЯ ЗАКОНОДАВЧИМИ?

16. ЩО ОЗНАЧАЄ СЛОВО "ЄВАНГЕЛІЄ"?

17. ПРО ЩО ГОВОРИТЬСЯ В ЄВАНГЕЛІЇ?

18. ЧОМУ ЄВАНГЕЛІЄ ОТРИМАЛА ТАКУ НАЗВУ?

19. ЯКА КНИГА У НОВОМУ ЗАВІТІ Є ІСТОРИЧНОЮ?

20. ЩО ОЗНАЧАЄ СЛОВО "АПОСТОЛ"?

21. ЯКІ КНИГИ В НОВОМУ ЗАВІТІ Є УЧИТЕЛЬНИМИ?

22. ЯКА З КНИГ НОВОГО ЗАВІТУ ПРОРОЧА?

23. ЯК СЛІД ЧИТАТИ СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ?

Урок 3. РОЗДІЛОВІ ЗНАКИ ЦЕРКОВНОСЛОВ'ЯНСЬКОЇ МОВИ

церковнослов'янські	відповідні їм українські
.	т́о́чка
,	за́пахт'аа
:	дво́хт'о́чїе
.	ма́лаа т́о́чка (після неї продовжують з малої літери)
;	вопро́сїт'ельнаа
!	о́днївїт'ельнаа
()	вме́стїт'ельнаа

Приклад: Ї вопро́сїша є́го: что́ о́уко; и́ліа ли є́си тѣ; Ї глаго́ла: нѣ́смь. прѣ́ро́къ ли є́си; Ї о́твѣ́ща: нѣ́. [І вопро́сїша (вопросі́ша) є́го: что́ убо? Ілі́а лі есі́ (есі́) ти? І глаго́ла: ні́смь (не́смь). Проро́к ли есі́ (есі́)? І о́твѣ́ща (ответца́): ні́.] (І спитали його: То що ж? Ти Ілля? Він сказав: ні. Пророк? Він відповів: ні.) (Ін. 1: 21).

Примітка: знак переносу в церковнослов'янській мові позначається як: —, наприклад, моли́т- ка.

«ПОГАННИЙ» БОГ

«Чому Бог допускає це?» — одне з поширених питань. Чому страждають невинні? Коли відбуваються війни, лиха, коли страждають діти, — куди Він дивиться?

Однак спершу давайте уточнимо, куди і на що дивимося ми. Тоді, можливо, і знайдеться відповідь на питання про Бога і справедливість.

Хто допустив?

Ось одна з реальних історій, розказаних жінкою, ім'я якої збережемо в таємниці. Для зручності назовемо її Аллою. Вона була вже мамою двох дітей, коли дізналася, що вагітна третьою. Чоловік був категорично проти. Алла, будучи віруючою, спробувала переконати чоловіка, що зачата дитина — це людина, яку не можна вбивати. Але чоловік постійно, день і ніч, тиснув на неї, висував свої аргументи, називаючи дитини не людиною, а «ще тільки ембріоном». Зрештою Алла почала схилитися до точки зору чоловіка: «Може, й правда це ще не людина, адже її ще не видно?». Жінка стала подумувати про аборт. Але тут сталася дивна річ: несподівано захворів один з її дітей. Лікарі не могли поставити діагноз, а малюк згасав на очах. У якийсь момент Алла усвідомила: дитина вмирає. «За що?! Чому Бог допустив це?» — ось була її перша думка. І потім друга: «А той, який ще не народився, — за що? Чому ти допускаєш це?»

«У той момент я зрозуміла, що сама відчинила двері тому злу, що трапилося зі старшим сином, — розповідає Алла. — Спочатку мені здавалося, що це несправедливо: чому син повинен страждати через матір? А потім я зрозуміла: адже та моя дитина, що ще не народилася, теж ні в чому не винна, вона теж може постраждати через мене і мої страхи. Що сію, те й пожинаю...» Алла твердо заявила чоловікові, що на аборт не піде. Дитині відразу стало краще, незабаром він видужав зовсім. «Бог не карав мене, — пояснює Алла, — Він показав мені, що не Він, а я сама допустила ту біду, що прийшла в мій дім... і я таки змогла її припинити».

Критична маса

У той момент, коли зло звершується нами, воно не здається жакливим. Ми розмиваємо краї, пом'якшуємо фарби. Не вбиваємо дитину, а «видаляємо ембріон». Не крадемо, а «беремо те, що нам потрібніше». Не допускаємо злочинну халатність, а лише «спрощуємо собі життя». Нам може бути комфортно, коли ми допускаємо (тобто творимо) «невидиме» зло, але нас дивує і шокує, коли на нас обрушуються його великі видимі наслідки. Звідки? За що? Чому?

Ми дивимося на наслідки, не помічаючи причин того, що трапляється з нами, нашими дітьми і нашою землею. У Біблії це називається «подвійні ваги», коли те, що робимо ми самі, ми міряємо однією мірою, а те, що робиться з нами — іншою, більш суворою. Але це — саме це — і є несправедливість. Не Божа — наша.

Герой Чака Норріса в одному з фільмів говорив: «Коли ти твориш зло, це зрада стосовно всього світу». Перебільшував? Ні.

Коли на порушення Божих заповідей йде одна людина, друга, третя... то четвертій здається, що так чинять усі, п'ятій — що інакше й не буває... Так зло стає нормою.

Маленьке зло, накопичуючись, переростає у велике.

Чому страждають невинні?

Обурена жінка розповідала історію своєї подруги, чий чоловік невиліковно захворів. Дружина його була щирою християнкою і молилася за чоловіка, доглядала за ним, робила все-все, що тільки могла. Але він помер. Подруга обурювалася на Бога. Але вдова не відійшла від своєї віри — вона пережила це і продовжувала робити добро. Вона не дорікала Бога. Напевно вона і задавала Йому питання наодинці... і жила так, наче отримала відповідь.

Людей, яких дійсно можна назвати безневинними, відрізняє одна особливість: вони не пред'являють Богу претензій щодо несправедливості життя. Навіть страждаючи, вони не шукають винних, а проявляють стійкість, любов, терпіння, великодушність, героїзм — природу Бога.

Якби Бог не дав людям право вибору між добром і злом, а змусив би робити тільки те, що добре (наприклад, страхом чи навіюванням), то й тоді багато хто з нас вважали б Його поганим, тому що не дає свободи. Але Бог не мусить весь час гладити нас за шерстю тільки для того, щоб ми вважали Його хорошим.

Він не стане поступатися правдою на угоду людям.

Часом Бог нагадує одного директора школи... Кілька років тому в американських підлітків увійшло в моду приносити до школи вогнепальну зброю? Директор однієї зі шкіл придумав, як із цим боротися. Тих, хто попався з пістолетом у руках, він відвозив на екскурсію в... міський морг. Обуреним учням та їх батькам він відповідав: «Якщо цей хлопець вважає себе досить дорослим, щоб брати в руки «пушку», то він досить дорослий для того, щоб побачити наслідки». Мода на пістолети в школі швидко зійшла нанівець.

Часто погане допускається в нашому житті для того, щоб запобігти гіршому.

«Життя таке»

Навіть темні часи можуть стати для нас не сумним кінцем, а початком нового життя. Життя, в якому ми будемо не звинувачувати Бога і людей: «Чому?!» — А аналізувати, дійсно задаючись питанням: «Чому сталося саме так? Що призвело до цього?» І тоді «той, хто шукає, знайде»: замість того, щоб помічати лише наслідок, ми побачимо причини. І перестанемо повторювати: «Це не ми такі, це життя таке». Зрозуміємо, що «життя таке, тому що ми самі такі». І, змінивши своє ставлення і вчинки, зуміємо змінити «наше все».

Закон сіяння і жнив («що посієш, те й пожнеш») Бог створював не зі шкідливості. Шкідливість сталася від наших гріхів. А спочатку замислювалася корисність. Бог бажав відплачувати не за гріхи, а благословляти, віддячувати сторицею за добро, яке ми б творили: «...Бо ви покликані, щоб успадкувати благословіння» (1Пет. 3: 9). Сам Бог все влаштував так, що ми можемо не тільки відкрити, але й закрити ворота біди. І, навпаки, відкрити двері благословіння. Як? Використовуючи все той же закон сіяння і жнив. При будь-якій можливості посилати у своє майбутнє стріли доброти, прощення, правди, вірності, піклування, чесності, поваги, щедрості - всього того, що самі хочемо потиснути.

Сила

Часом нам буває слабко сіяти добро. Але ж Бог знав, де ми впадемо, і підстелив соломку. Він послав Свого Сина Ісуса Христа, щоб Той викупив нас від гріхів, віддавши за нас Своє життя. Христос воскрес на третій день і послав на землю нам на допомогу Його — Божого Святого Духа. Щоб Він «з нами перебував і в нас був» (Ін. 14: 17). Щоб Він давав нам силу, коли нам слабко. Щоб Він, Святий, допомагав нам бути людьми високої проби. Щоб ми були не жертвами своїх і чужих гріхів, а творцями майбутнього: свого, своїх дітей і — чого вже розмінюватися на дрібниці! — всього світу.

Бог допустить такий варіант. А ми?

Михайло Молотов.

ВИСЛОВИ ПРО ЛЮБОВ МОНАХА СИМЕОНА АФОНСЬКОГО (ІЕРОМОНАХА СИМОНА)

- Біла квітка завжди залишається білою – і вдень, і вночі. Так і серце, повне Любові до Бога.
- Якщо хочеш пізнати Божественну Любов, то спочатку навчися не пишатися.
- Завжди дій тільки в Любові, з Любові і з Любов'ю. Знайди в серці Любов – і знайдеш все.
- Любов не терпить розбещеності, яка чужа Любові.
- Справжня Любов не потребує пояснень і виправдань.
- Істинну Любов ніщо не може застати зненацька.
- Сталість – ознака справжньої Любові.
- Коли немає Любові, світ приносить біль, тільки біль...
- Найстрашніше – мати прихильності і зовсім не вміти любити.
- Досконала Любов ні від чого не залежить.
- Любов завжди єдина, бо не знає розділеності.
- Любов завжди тільки віддає, а прихильність завжди тільки бере.
- Любов завжди прагне віддати себе і ніколи не прагне щось брати.
- Оברי в житті найсуттєвіше – Любов, а все інше подібне праху.
- Ніде й ніколи не може бути іншого джерела щастя, крім Любові.
- Якщо багато міркувати й говорити, – не збережеш Любові.
- Чисте серце – це Любов, яка не має кордонів.
- Любові ніщо не може протистояти, вона перемагає все, навіть смерть.
- Незмінний закон Любові: все приводить до досконалості, тому що Любов – це досконалість.
- Лікує тільки Любов, а ліки – лише засіб.
- У мирській суєті не знайти Любові, а в Любові – мирської суєти.
- Христос – є Любов. І це твоя єдина і вічна Батьківщина.
- Вміти любити Бога і людину – найважче мистецтво.

Освячення храму в Маневичах

Останні дні травня Маневиччину осяяло світло особливої і важливої події: Високопреосвященніший Ніфонт, митрополит Волинський і Луцький, у співслужінні духовенства нашої єпархії звершив Чин освячення нового храму на честь ікони Божої Матері «Живоносне джерело», що в смт. Маневичі. Численні віруючі з різних куточків Волині зібралися, щоб розділити цю радість.

Відбулося це 25 травня, а 26 травня виповнилося 11 років від дня освячення владикою Ніфонтом місця та закладки першого, наріжного каменя цього храму. І ось посеред величних сосон, на галявині, при в'їзді до Маневич, постала нова мурована церква, увінчана сяючими на сонці хрестами. Поруч тішить око дерев'яна дзвіниця.

Того суботнього ранку до нового храму з особливим настроєм поспішали і дорослі, і малі. Староста храму хлібом-сіллю і гарними словами зустрічав дорогого та улюбленого гостя – Високопреосвященнішого Ніфонта, митрополита Волинського і Луцького. Дітки теж вітали нашого архіпастиря віршованими рядками, приуроченими до цієї урочистої події.

Зустрічали у новому храмі Владику і священнослужителі Волинської єпархії, що прибули на освячення. Линула молитва до Господа Ісуса Христа, і радість духовного єднання святилася на обличчях присутніх і наповнювала увесь храм.

По закінченні освячення, за організацію будівництва прекрасного храму, Владика вручив орден Української Православної Церкви Святителя Миколая Чудотворця настоятелю — протоіерею Тарасію Огороднику та, до дня Святої Пасхи, церковні нагороди священнослужителям Маневицького, Колківського та Любешівського благочинь.

Зокрема протоіереї Василь Попович (настоятель храму на честь преподобного Серафима Саровського, що в с. Галузія) та Іван Шворак (настоятель Свято-Різдво-Богородичного храму с. Городок) були нагороджені палицею; священників Олександра Ланового (настоятель Свято-Успенського храму с. Оконськ) та Олександра Стельмашука (настоятель Свято-Георгіївського храму с. Череваха) було возведено в протоіереї; священників Василя Першуту (настоятель храму на честь преподобного Амфілохія Почаївського, що в с. Северинівка) та Андрія Последова (настоятель Свято-Іллінського храму с. Черськ) нагороджено золотими наперсними хрестами; священника Миколу Рибак (настоятель Свято-Михайлівського храму с. Кукли) нагороджено камилавкою; священника Миколу Калуша (настоятель Свято-Михайлівського храму с. Карасин) нагороджено першою церковною нагородою — набедреником.

Від імені нагороджених настоятель храму і, водночас, благочинний Маневицького округу протоіерей Тарасій Огородник подякував Владиці та висловив сподівання, що кожен і надалі старатиметься трудитися для слави Божої на ниві Христовій.

«Я хочу привітати усіх вас з цією великою подією в вашому селищі — з днем освячення цього, вами збудованого, прекрасного нового храму. — звернувся Владика до присутніх, — Ще немає у нашому краї таких святинь на честь «Живоносного Джерела» — прославленої ікони Божої Матері, що знаходиться тепер в сучасній Туреччині, в колишньому Константинополі. Там стоїть древній храм, де знаходиться те джерело. Я на тому джерелі не один раз був, пив водичку... Хай Матінка Божа в Її іконі «Живоносне джерело» вимолює для вас, для ваших діток і онуків, і терпіння, і здоров'я, і все необхідне для земного буття із Богом і для вашого безсмертного спасіння. Я щиро вдячний вам, вдячний настоятелю — отцю Тарасію, щиро дякую усім благодійникам, які вкладали сюди свої кошти...

Отже, вітаю усіх вас із сьогоднішнім святом і освяченням храму. Усім вам здоров'я, терпіння і спасіння. Хай милосердний Господь прийме ваші молитви і дає усе вам, що треба для вашого спасіння і для щасливого земного життя. Христос Воскресе! Христос Воскресе! Христос Воскресе!»

Опісля, по благословінню митрополита Ніфонта, собором священнослужителів у новоосвяченому храмі була завершена урочиста перша Божественна Літургія, по закінченні якої о.Тарасій висловив подяку усім, хто впродовж цих одинадцяти років був причетним до будівництва храму. Зокрема, народним депутатам Мартинюку Адаму Івановичу, Єремєєву Ігорю Мироновичу, керівникам районної та селищної влади, підприємцям Сергію Лучку, Андрію Будю, Петру Міцевському, Віталію Садовому, Мирославу Гордійчуку та іншим, керівникам підприємств та організацій, усім жертводавцям, будівничим та всім, хто долучився до будівництва.

Проспівали "Вічну пам'ять" протоіерею Петру Бумазюку, який був засновником громади. А за особливий внесок у будівництво цього храму було відзначено Колбасюка Миколу Максимовича, який взяв на себе весь тягар будівництва, а також сім'ю Миколи й Марії Буслів. Від імені Владики Ніфонта, архімандрит Аліпій (Сапіга) вручив їм та благодійнику храму Іллі Басарабу відзнаки Волинської єпархії - медалі "Волинської ікони Богородиці".

РОПОЛІПОПЦЕ

ХТО Ж ВІН – СВЯТИЙ ДУХ?

Про Святу Трійцю чули навіть ті, хто не бував у церкві. Але якщо про перші дві божественні Особи — Бога Отця та Бога Сина (Христа) люди знають більше, то третя Особа, Святий Дух, для багатьох залишається загадкою. Так хто ж Він — Святий Дух?

Обіцяний

Коли Христос, вже після Своїх смерті й воскресіння, вознісся до Отця, учні лишилися в нерозумінні: що тепер робити? Як жити? Так, як раніше, до зустрічі з Христом? Але хто одного разу зустрівся з Богом, побачив Його діла, відчув Його присутність, вже не може робити вигляд, що й без Нього цілком щасливий. Тому учні і стояли, дивлячись на небо, куди щойно вознісся Ісус. Їм було мало воскресіння Христа. Тому що їх не втішав славний кінець історії — вони хотіли продовження. Тим більше, що продовження їм було обіцяно! Сам Ісус говорив їм, що Отець пошле їм Божественного Утішителя, Духа Святого, Який буде перебувати не тільки поруч із ними, але й у них (див.: Ін. 14: 16-17). А оскільки Сам Бог буде жити в них, — значить, вони стануть схожими на Нього, зможуть творити такі ж справи, які творив Христос: «Хто вірує в Мене, діла, що чиню Я, і він створить, і більше цих створить, бо Я йду до Отця» (Ін. 14: 12). Ось чого вони сподівалися.

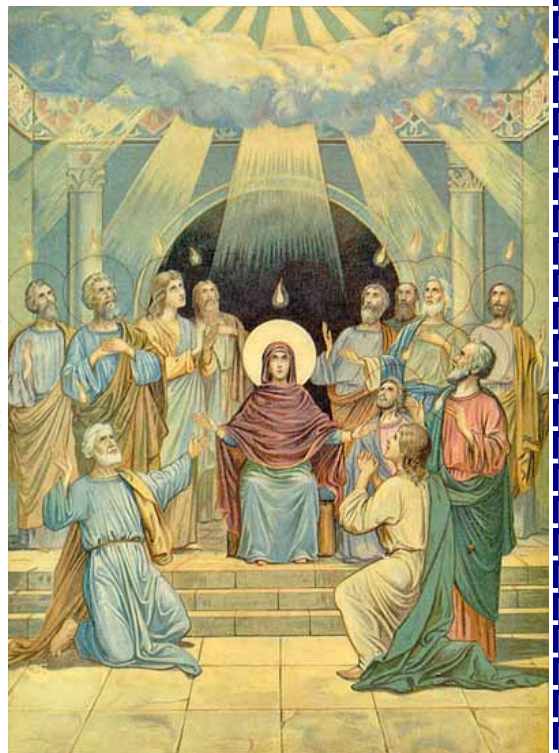
І не помилилися. Господь дійсно не збирався показувати учням Христа реаліті-шоу про Ісуса з хеппі-ендом, а потім розпустити їх по домівках: мовляв, все, хлопці, сеанс закінчений, тепер просто вірте і згадуйте славне минуле. У Бога був інший план, що складається з трьох пунктів: 1) викупити людей від гріхів, щоб вони, повіривши в Спасителя, змогли отримати прощення, 2) звернути їхні серця до праведності, щоб люди захотіли жити в Божій чистоті, а не в плотських пожадливостях і колишніх гріхах, 3) зробити так, щоб після того, як Христос піде, таких людей, в яких живе Бог, стало не менше, а більше. Щоб люди були не просто християнами за назвою, але дітьми Божими по суті.

Без зубріння

Але бути схожим на Бога — справа непроста. Люди так само недосконалі, неосвічені і слабкі в порівнянні з Ним, як першокласник — порівняно з нобелівським лауреатом. Як же людям вивчити всі духовні закони і формули на кожен конкретний випадок, щоб чинити за ними? Як засвоїти всі Божі принципи і наміри, щоб жити у злагоді з ними? Невже Бог хотів від нас неможливого? Бог неможливого не хоче — Він неможливе творить. Господь відмінно усвідомлює різницю між зубрінням і розумінням. Можна роками «сушити мозок», безуспішно намагаючись засвоїти і запам'ятати особливості і звички якийсь особистості, а можна... просто знаходитися поряд із цією особистістю. І тоді ти добре пізнаєш її. Відчуєш. Зможеш вловлювати її настрій, розуміти її принципи, бажання, серце... її дух. Цей коротший шлях і вибрав Господь, щоб допомогти нам стати схожими на Нього. Замість безлічі правил і статутів Бог вирішив дати віруючим Своє серце — Свого Духа.

Для цього Всевишній і послав Святого Духа на землю. Й Ісус, ідучи, попередив учнів: «Не відходили з Єрусалиму, а чекали обітниця Отця ... бо Іван хрестив водою, а ви ... будете Духом Святим» (Дн.1: 4). Слово «хрещення» означає «повне занурення в щось». Хрещення Святим Духом — це занурення в Божий Дух, в Боже життя. Божий Дух зійшов на учнів Христа в день П'ятидесятниці (зараз цей день відомий як свято Трійці). І з тих пір щось в цих людях змінилося. Здавалося б, вони здійснювали прості справи, ті ж, що й раніше: розповідали іншим про Христа, молилися за зцілення хворих, за звільнення одержимих. Але тепер їх супроводжував Хтось, Чия присутність надавало їх словам вагу і силу. Так що тисячі осіб, що чули проповідь Петра, (одного з дванадцяти найближчих учнів Спасителя) увірували в Христа. Характер учнів Ісуса також змінився.

Якщо до п'ятидесятниці той же Петро проявив слабкість, відрікшись від Христа перед слугами первосвященника, — тепер, отримавши Святого Духа, ця людина безстрашно проповідував на міській площі, не боячись ні погроз фарисеїв, ні в'язничних пут. Учні Христа не просто проповідували — вони говорили з

такою мудрістю і силою, так переконливо, з такою владою, що ніхто не міг сперечатися з ними (див.: Дн. 6: 10). А коли вони молилися, відбувалися чудесні зцілення, біси залишали людей, і навіть мертві отримували життя. Замість одного Христа з'явилося безліч людей, які творять те ж, що і Він. Як і Ісус, ці люди знали, що Бог хоче сказати чи зробити в даний момент, і робили саме це. Тому що сам Бог, Дух Святий, став жити в них. Направляти їх. Творити Свої справи через них. Підтверджувати їх слова надприродними справами. Але на цьому справа не закінчилася. Адже в Біблії не сказано, що Дух Святий пішов з землі: Він все ще тут!

Хто Він?

Святий Дух - це саме «хто», а не «що». Він - не безлика сила, а Особа, третя Особа Святої Трійці, рівна Отцю і Сину. Слово «триєдиність» з'явилося в нашій мові для того, щоб пояснити ці божественні стосунки трьох рівних Осіб Божества. Бог єдиний, тому що у всіх трьох Особах Трійці — одне серце, одна суть. Ця досконала, повна єдність може бути незрозумілою для нас, людей. Ми сваримося, сперечаємося, часто не розуміємо один одного, і наші прагнення різняться. Але Божественна Трійця — досконала команда, де всі Особи єдині в бажаннях, принципах, силі, мисленні, волі.

А ось ролі в житті людини у них різні. Отець визначає, стверджує, управляє, піклується про нас, судить і милує. Син виконує, виражає волю Отця, втілює її в життя, показує нам приклад, рятує, відкриває шлях до Отця. А Дух Святий? Він, поряд з Отцем і Сином, теж володіє всіма божественними властивостями: Він всемогутній, може бути в багатьох місцях одночасно, має досконале знання. І ці здібності Божий Дух використовує, щоб допомогти тим, до кого Він посланий. Святий Дух невидимий, і це не тільки Його «зовнішня» особливість, а й внутрішня риса: Він не прагне бути прославленим. Згідно з планом Божим, прославленим повинен бути Христос — Бог, що з'явився у плоті. А Святий Дух — невидимий Співпрацівник для тих, хто прославляє Христа і свідчить про Нього (Діян. 1: 8; Ін. 15: 26).

Ісус називає цього Божественного Помічника Утішителем: Він підтримує нас Своєю силою. Святий Дух також названий Духом істини: Він направляє нас, дає проникливість, здатність відрізнити справжнє від підробленого, правду від брехні. Дух Святий — Наставник: Він діє в серці віруючої людини, дозволяючи внутрішньо відчувати, як вчинити, навіть якщо розумом ми ще не розуміємо того, що відбувається. Дух Божий — ще й Дух благодаті: людей невіруючих Він спонукає звернутися до Христа і покаятися. Він — Дух усиновлення, що дає нам впевненість, що наші гріхи прощені. Що ми більше не вороги Бога, а діти Його.

Кому дано?

Дух Святий дається по молитві учням Христовим — тим, хто увірував в Ісуса, визнав Його своїм Спасителем, Господом і Вчителем у житті. Якщо все це — про нас, то потрібно бути готовим: коли ми почнемо розповідати про Христа людям, Дух Божий буде діяти, підтверджуючи наші слова. Щоб ми могли допомогти іншим, Він дасть нам Свої Дари: кому слово мудрості, кому слово знання або дар віри, чудотворення, зцілення, пророцтва... (див.: 1 Кор. 12: 8-10). А ще ми можемо бути впевнені: Дух Святий дасть нам зрозуміти, як змінити ті недоліки нашого характеру, з якими ми безуспішно воювали довгі роки. Замість заздрості і невпевненості, злості і образи, сумніву і страху в нас будуть «виросати» зовсім інші плоди: любов, радість, мир, витримка, доброта, милосердя, віра, здатність вчитися, самовладання (див.: Гал. 5: 22-23).

Дух Святий допоможе нам стати тими, ким ми були не в змозі стати. Він допоможе зробити те, що ми завжди хотіли зробити, але це було нам не під силу. Він допоможе не промахнутися, приведе нас до Божої мети. Він дасть сміливість, силу, мудрість, любов і віру. Тут, на землі, в цьому непростому світі, серед труднощів і випробувань життя — є одна особлива обставина, яка змінює все: Бог полюбив нас. Христос відкупив нас. Дух Святий оселився в нас. Ми можемо на Нього розраховувати.

І це здорово!

Михайло МОЛОТОВ

Святитель Філарет, митрополит Московський:

“Святий Дух — нематеріальний вогонь: світло віри, теплота любові, вогненні язика, що прорікають у серці закон Божий... Він пробуджує від зачарування світом, веде до надії на Бога, спонукає до покаяння... Якщо ми не перешкоджаємо Його дії, — Він направляє тісним шляхом самовідданості... Благодать перетворює на безцінний скарб все, до чого торкається... Але інші не чекають, не просять дарів Святого Духа, перебувають в безтурботному неробстві, задовольняються звичайною мирською чесністю, зовні виконують християнські обов'язки... Все це і є фарисейство... Тільки Бог може створити в нас чисте серце, і потрібно народитися згори, щоб бачити Царство Боже (Ін. 3: 3)... Поки Бог зберігає буття Своїй Церкві, доти Дух Святий перебуває в ній... Як при створенні світу Він носився над водами, так і нині — над безоднею засмученого ества нашого... Віддамо себе Його всесильній дії і будемо кликати до Нього з глибини відпадин нашого: Царю Небесний!”

29 ЧЕРВНЯ - НЕДІЛЯ ВСІХ СВЯТИХ

Одна жінка прийшла до церкви у святковому, білому одязі. Це запитав священник і, зробивши комплімент, поцікавився причиною, що спонукала жінку прийти у дуже святковому одязі.

Жінка здивовано відповіла:

— Ви ж самі в розкладі Богослужінь написали, що сьогодні випадає Неділя всіх святих. От, я і святково вбралась на своє свято!

Священник, зі ще більшим здивуванням, скептично сказав:

— То Ви переконані, що Ви свята?

— Ні, я просто дуже хочу бути нею.

— Ну, і? — не розумів священник.

— Ну, я і пригадала, що коли ще вчилася в університеті, то в “День медика” вітали також студентів. Ми ще не були лікарями, але все рівно святкували, бо дуже хотіли ними стати. Нащо ж було ходити до університету і вчитися? — пояснила з опущеною головою прихожанка.

Священник мовчав. А жінка далі продовжила:

— То що, святий отче? Що тепер я маю робити: йти додому і переодягнутися? Я помилилася?

— Мабуть, ні! — і далі додав, — Свята Сестро.

Тепер він усміхнувся:

— Вітаю Вас із нашим святом.

Кажуть, що того дня той священник у багатьох запитувався про святковий одяг, пояснюючи про важливість бажання стати святим.

Чому, коли нам говорять про святість, то ми сприймаємо це так, ніби воно не для нас?

Ми віримо в Бога, ходимо до церкви, молимося, каємося у гріхах, приймаємо Самого Бога у Святому Причасті, освячуємо себе — і це все задля чого, якщо ми не прагнемо бути святими?

Кинути камінь свого життя у воду бурхливу

Учитель нахилився і взяв брудний камінець, що лежав при гірській стежці. Коли він мені показав його, то першим, що кинулось в очі, був бруд. Я відразу почав думати, як мені відмовитися, щоб часом не взяти цей камінь і не забруднити рук у випадку, коли мені його запропонують. Але мудрець мені його не запропонував. Натомість запропонував узяти собі інший, який би мені був більше до вподоби. Я взяв камінчик, що був набагато чистішим. Коли я підвів очі, то побачив, що учитель нахилився над гірською річкою і пильно вдивлявся в неї. Підійшов і я. Почав дивитись.

— Що бачиш? — запитав він.

— Бурління води...

— Камінці бачиш? На дні.

— Так, бачу

— Які вони? — далі продовжував запитувати мудрець.

— Гладкі та чисті.

— Отож-бо... гладкі та чисті. У бурхливій воді камінці завжди чисті, а з часом стають дійсно гладкими.

А тепер поглянь праворуч і придивись уважно до “стоячої” води.

Для мене це було справжнім відкриттям. У „стоячій” воді все дно було дуже брудним, і було важко розпізнати камінь від каменя.

— Там де є постійних рух, там завжди проходять зміни, які очищують і роблять більш гладкими.

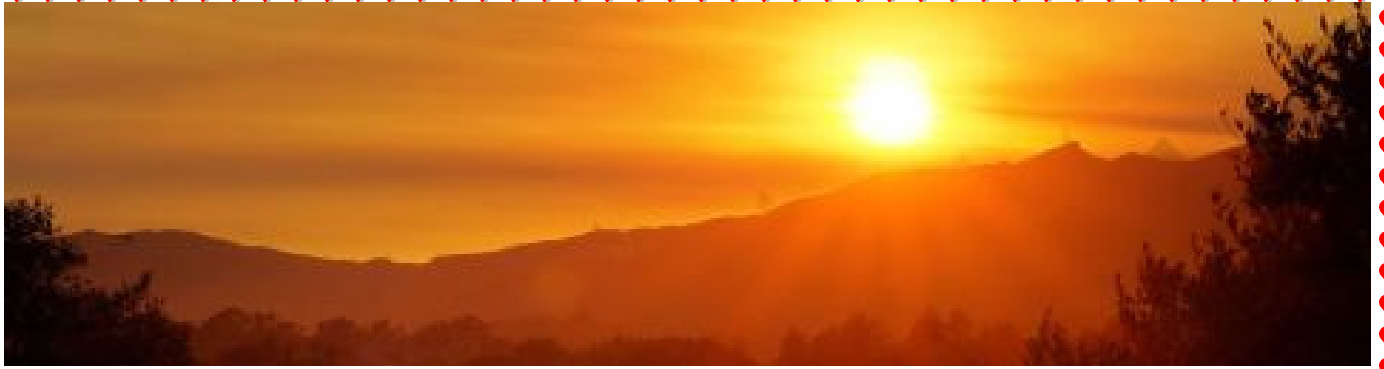
Ми обоє стояли і далі продовжували дивитись у воду.

— Ну, що? Куди ти хочеш кинути свій камінь? У яку воду?

Сказавши це, вчитель акуратно поклав свій брудний камінь у середину бурхливого потоку. Вода відразу помутніла, проте за якусь мить знову стала чистою. Лише час від часу щось відставало від камінця, і течія цей бруд несла десь вниз. Я послідував його прикладу.

Повертаючись додому, ми знову зупинились біля тієї ж річки і нахилились над нашими камінцями. Вони були чисті...

Коли ми приходимо до храму й активно вливаємося у життя церковної спільноти, у духовне життя, то мовби занурюємося у річку Божої благодаті. Так і очищуємося. А коли не йдемо до церкви, стоїмо осторонь церковного життя, не боремося з гріхом, то кидаємо себе у середовище, де мало активних духовних змін, а тому ризикуємо покритися ще більшим брудом...

Де живе Бог?

Вирішив якось один молодий чоловік одружитися, але спочатку, як і належить, пішов просити у священика, щоб той благословив його на шлюб.

Священик йому каже:

— От якщо скажеш мені, де живе Бог, тоді й дам згоду.

— Отче, знаю я відповідь на Ваше запитання.

— Ну, і де ж Він живе?

— Там, за горою! — кивнув молодий чоловік кудись в сторону.

— Я бачу, що ти не зрозумів питання. Подумай іще один тиждень, потім скажеш свою відповідь, а там і побачимо.

Прийшов юнак через тиждень і відповідає, як і раніше:

— Там, за горою!

— Рано тобі ще одружуватися. Неправильна відповідь. Подумай іще тиждень.

Пройшов іще тиждень. А відповідь на питання все та ж:

— За горою.

Священик задумався і каже:

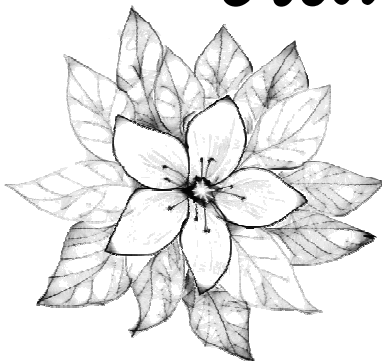
— А що ж там, за горою?

— Там, за горою, живе сім'я. У них багато дітей, з ними в одному будинку живуть дві невістки і там завжди мир, взаєморозуміння й любов. Там живе Бог.

— Благословляю, — відповів священик.

Де мир, взаєморозуміння й любов — там живе Бог.

Коли йдеш ти повз...

Біля рідних ідеш.., — пам'ятай..,

Коли йдеш повз знання ти.., — візьми..,

Біля лінощів ідеш ти.., — пильнуй..,

Коли йдеш повз нероб ти.., — твори..,

Повз полеглих ідеш.., — закарбуй..,

Коли йдеш біля мудрих.., — постій..,

Коли йдеш повз дурних.., — не почуй..,

Коли йдеш біля щастя.., — радій..,

Коли йдеш біля щедрих.., — скуштуй..,

Коли йдеш ти повз церкву.., — хрестись..,

Коли йдеш ти повз бідних.., — ділись..,

Біля юних ідеш.., — не гнівись..,

Коли йдеш ти повз старших.., — схились..,

Коли йдеш повз кладовищ.., — присядь..,

Біля пам'яті йдеш ти.., — згадай..,

Коли йдеш біля матері.., — встань..,

Біля честі ти йдеш.., — зберігай..,

Коли йдеш повз борги.., — віддавай..,

Коли йдеш біля слова.., — тримай..,

Йдеш ти повз почуття.., — не ховай.

Автор невідомий (Переклад з російської П. А.)

Для наших дітей

Король, який повернувся

[Закінчення. Початок у №№ 10–12, 1–4 (20–26)]

Авраам Бен-Яков

Вранці Нерозумний Радник несподівано відчув прилив сил. Правда, до Палати Великої Ради його принесли в кріслі, але коли настав час звернутися до старійшин, він уперше за кілька місяців знайшов у собі сили встати.

«Ця зустріч має бути таємницею», — прошепотів він. Миттю вартові зачинили двері, закрили вікна і затулили штори. Було запалено свічки. Давида привели під вартою і поставили на помості біля стіни Палати.

Нерозумний Радник витягнув вузлувату кисть і вказав на Давида, ніби збираючись щось сказати. Але у нього не залишилося сил. Він опустив руку і звалився в крісло. Перевів подих і знову спробував підвестися, але, здавалося, що сили полишили його, і він відкинувся на спинку крісла в знеможі. Скрізь — у ліпних прикрасах стін, у капітелях колон, у тінях, що падали від балкона — йому бачилися тільки обличчя, безліч зеленувато-блідих обличч втупилося на нього і пили життя з його серця.

Нарешті, він закрив очі і труснув головою. Нелюдським зусиллям змусив себе піднятися з крісла і випрямився. З гирким риданням звернувся до присутніх: «Насправді, дорогі Старійшини, я збрехав вам. Я сказав, що король ніколи не повернеться. Це брехня».

І Нерозумний Радник став щось бурмотіти і схлипувати, і взявся плакати, плакати і плакати.

Із глибокої тіні пролунало жакливе шипіння, і всі свічки погасли. Палата Ради занурилася в темряву. Нерозумний Радник перестав схлипувати і страшно закричав: Ворог короля кружляв по Палаті Ради, подібно кажану, і видавав моторошний регіт. Чулося ляскання крил і то тут то там з'являвся яскраве світло і знову пропадало у темряві.

Але до Нерозумного Радника повернулося життя.

«Подивися, що ти зробив зі мною! — вигукнув він. — Ти погубив мене! Занапастив мене!» І він наказав варті: «Тримайте його! Це Ворог короля! Тримайте його!»

У темряві нічого не можна було розгледіти. Раптом в одному місці спалахнуло зеленувате світло, і варта кинулася до нього. Але регіт лунав уже зовсім в іншій стороні.

«Давайте заспіваємо! — вигукнув Давид. — танцюйте, не відпускаючи рук, і співайте славу істинному Королю!»

Старійшини, взявшись за руки, почали повільно рухатися по палаті. Вони почали співати. Вони співали. Співали і кружляли. А регіт ставав все слабкішим, і ось Ворог короля звалився вниз. Вартові кинулися ловити його, але він вислизнув з їхніх рук.

«Співайте! — вигукував Давид. — Співайте пісню любові і радості на честь нашого Королів!»

Мало-помалу голоси Старійшин ставали все голоснішими, а танок — усе швидшим. Ворог короля з кожною хвилиною втрачав сили. Його зеленувата, в зморшках, шкіра зіщулювалася, поки не зісковзнула на підлогу! На місці Ворога короля виявився сяючий дорогоцінний камінь, світло його розлилося по всій Палаті.

А Нерозумний Радник все сидів на своєму кріслі і плакав. Сльози змили зморшки з його обличчя, а на щоках з'явився рум'янець. Старійшини танцювали дедалі швидше, в їхньому співі вчувалася радість і торжество. Палата Ради осяялася сяючим світлом. А з вулиці лунали радісні крики: «Дивіться! Дивіться на дорогу! Он карета! Це королівська карета! Він повернувся! Король! Король! Король повернувся, як обіцяв!»...

РОМАШКА

Андерсен Ганс Християн

От тільки послухай!

За містом, коло шляху, стояла дача. Ти її, напевне, колись сам бачив! Перед нею — маленький квітничок, обгороджений пофарбованим парканом. Коло самісінького паркана, біля рівчака, в чудовій зеленій траві росла маленька ромашка.

Сонце голубило її так само тепло й ніжно, як і великі розкішні квіти в саду, і через те вона росла просто не день у день, а щохвилини. Одного ранку вона зовсім розцвіла: її маленькі блискучо-білі пелюсточки промінням розходилися від золотого сонечка, що було посередині.

Ромашка не думала про те, що жодна людина не побачить її тут у траві і що вона простенька, непоказна квітка. Ні, вона була дуже задоволена, вона повернулася до теплого сонця, дивилась на нього і слухала жайворонка, що співав у височині.

Маленька ромашка була така щаслива, ніби на свято, хоч це був буденний день. Усі діти вчилися в школі. В той час, коли вони сиділи за партами і вчилися, вона сиділа на своїй зеленій стеблинці й також училася — в теплого сонечка, в усього, що було навколо неї. Ромашці здавалося, що маленький жайворонко співає так чудово і дзвінко про все те, що вона зараз відчуває. Ромашка з захопленням дивилась угору на щасливу пташку, яка може літати й співати. Але вона не сумувала, що сама цього не могла зробити.

«Адже я бачу і чую,- думала вона,- сонце світить мені, вітерець цілує. О, мені дано багато хорошого!»

В садку за парканом росло багато поважних, гордих квітів. Чим менше вони пахли, тим більше пишалися. Півонії надувалися, щоб бути такими ж великими, як троянди, але ж не в розмірі справа!

Тюльпани вигравали найкращими кольорами; вони це добре знали і трималися рівно, щоб їх було краще видно. Вони не звертали ніякої уваги на молоденьку ромашку за парканом, але тим уважніше розглядала їх вона і думала: «Які вони пишні та прекрасні! Напевне, до них злетить ця чудова пташка! Яка я рада, що расту так близько і можу бачити всю їхню красу».

І тільки вона це подумала, як почулося: «Цві-цві», і злетів жайворонко, але не до півонії і не до тюльпанів, — ні, він злетів низько в траву до простенької ромашки. Ромашка від радості так злякалася, навіть не знала, що й подумати.

Маленька пташка кружляла навколо неї і співала:

- Ой, яка м'яка травичка! Ой, яка мила маленька квіточка з золотом у серці і в срібному вбранні!

Справді, жовта середина ромашки ясніла золотом, а білі пелюсточки навколо блискотіли, як срібло.

Яка щаслива була маленька ромашка,- ні, цього ніхто й уявити не може!

Пташка цілувала її дзьобиком, співала для неї, а потім знову підносила у блакитну височінь.

Напевне, минуло з чверть години, поки ромашка отямилась!

Трохи соромливо, але щиро й радісно подивилась вона на інші квіти в садку.

Вони ж бачили те щастя й ту честь, що їй припали, вони ж мусили зрозуміти, яка Це була радість. Але тюльпани виструнчились ще більше, ніж раніш, і такі колючі та червоні стали спересердя їх обличчя! Тупоголові півонії понадимались. Це добре, що вони не вміли розмовляти, а то б багато наговорили ромашці! Бідна маленька квітка побачила, що вони зовсім не в гарному настрої, і їй стало дуже прикро.

В цей час вийшла в садок дівчинка з великим гострим блискучим ножом. Вона підійшла до тюльпанів і почала зрізувати їх один за одним.

- Ой! — зітхнула маленька ромашка.- Як страшно! Це ж їм кінець!

Дівчинка з тюльпанами пішла додому. Ромашка раділа, що вона росте на вулиці, в траві, і що вона маленька, непомітна квітка. Вона була вдячна за це і, коли зайшло сонце, склала свої пелюсточки; заснула, і цілу ніч їй снилось сонце та маленька пташка.

Другого ранку, коли ромашка знову щасливо простягла свої білі пелюстки, ніби маленькі ручки, до світла й повітря, вона пізнала голос пташки. Але голос бринів сумно, бо пташку спіймали й посадили в клітку коло відчиненого вікна.

Вона співала про вільні щасливі польоти, співала про молоде зелене жито на полях і чудові подорожі на своїх крилах — високо, в безмежні простори. Сумно було бідному жайворонку, полонений сидів він у клітці.

Маленька ромашка так бажала допомогти йому! Але що вона могла зробити?

Це важко було придумати. Квітка зовсім забула про те, як гарно навколо, як тепло гріє сонце і як розкі-

шно біліють її пелюстки. Вона думала тільки про спійману пташку, якій нічим не могла допомогти.

В цей час зайшли в садок два маленькі хлопчики: один з них ніс у руках ніж, великий і гострий, як той, яким дівчинка зрізувала тюльпани. Вони підійшли до маленької ромашки. Ромашка не розуміла, чого вони хочуть.

- Тут ми можемо вирізати чудовий дерен для жайворонка, - сказав один з хлопчиків і почав обкопувати землю чотирикутником навколо ромашки так, що вона опинилась посередині.

- Зірви квітку, - сказав другий хлопчик, і ромашка затремтіла від страху, що її зірвуть: це ж однаково, що втратити життя! А вона хотіла ще жити, вона хотіла потрапити з дерном в клітку до полоненого жайворонка.

- Ні, облиш її, - сказав перший хлопчик. - Так красивіше.

Ромашка лишилася стояти і потрапила в клітку до жайворонка.

Нещасна пташка голосно скаржилась про свою втрачену волю і билася крильцями об залізні ґрати клітки.

Маленька ромашка не вміла розмовляти, не могла сказати жодного слова втіхи, хоч і дуже хотіла. Так минув ранок.

- Тут нема води, - стогнав спійманий жайворонко. - Вони всі пішли і забули мені лишити хоч краплину води. Моє горло пересохло, все горить! Вогонь і лід всередині, повітря важке. Ах, я мушу вмерти, розлучитися з теплим сонячним промінням, з свіжою зеленню, з усією красою.

І він встромив свій дзьобик у прохолодний дерен, щоб трохи освіжитися. Тут він помітив ромашку. Жайворонко нахилився, поцілував її дзьобиком і сказав:

- І ти зів'янеш тут, бідна маленька квіточко! Тебе і маленький жмут зеленої трави мені дали замість цілого світу, що я мав на волі! Кожна маленька травинка буде мені зеленим деревом; кожна твоя біла пелюстка — пахучою квіткою. Ах! Ви тільки нагадуєте мені, чого я позбувся!

«Як мені його розважити?» — думала ромашка, але не могла поворушити пелюсткою, тільки аромат, що лився з неї, був далеко дужчий, ніж завжди буває в цієї квітки. Це помітив і жайворонко, і хоч він знемагав від спраги й обривав зелені травинки, але квітки не чіпав.

Настав вечір, та ніхто не приносив води пташці. Вона витягла свої гарні крила і затремтіла; її пісня була жадібна- «пик-пик», - маленька голівка схилилась до квітки, і серце пташки розірвалось від суму та муки. І квітка не могла, як учора, скласти свої пелюстки й заснути; вона схилилась дотолу, знесилена й сумна.

Тільки на другий ранок прийшли хлопчики і, побачивши мертву пташку, гірко заплакали.

Потім викопали гарненьку могилку і прикрасили її пелюстками квітів. Тіло пташки поклали в гарну червону коробочку: її пишно поховали, бідну пташку. Поки вона жила й співала, про неї забували — залишили її умирати в клітці від спраги, - а тепер влаштували їй пишний похорон і проливали над її могилкою гіркі сльози.

А дернину разом з ромашкою викинули на загорошений шлях. Ніхто й не подумав про квітку, яка найбільше від усіх любила бідну пташку і так хотіла її втішити.

ГРА ДЛЯ ДІТЕЙ “ПОДАРУНКИ”

Одного з гравців вибирають - він буде водити. Він відправляється в подорож, і всі гравці просять його привезти їм із різних міст подарунки. Вони називають міста, але подарунки не називають — вони поки не знають, що «пришлють» їм «родичі».

Міста краще називати загальновідомі і бажано на різні букви. Той, що водить, приймає всі прохання, прощається і відправляється в подорож, тобто виходить з кімнати.

«Подорож» продовжується не більше п'яти хвилин — за цей час ведучий повинен придумати, кому що привезти. Назва подарунка повинна починатися з тієї ж букви, з якою починається назва міста, згадана гравцем. Так, наприклад, що назвав місто Київ можна привезти кошик, кішку, корито, копито, колесо, капусту і так далі, а що назвав Севастополь — самовар, суп, скриня і так далі.

Чим смішніше подарунок, тим краще. Головне завдання ведучого — запам'ятати, хто яке місто назвав, а подарунок на відповідну букву придумати нескладно.

Подорож закінчена. Усі поздоровляють мандрівника з благополучним прибуттям. Починається роздача подарунків.

— Був у вашого дідуся, — звертається ведучий до того, хто назвав місто Одеса, — він прислав вам ошийник.

Гравець повинен прийняти подарунок, але, якщо ведучий помилився, і він такого міста не називав, подарунок відкидається. Коли грають більше п'яти чоловік, то одна помилка в розрахунок не приймається, але за дві помилки ведучого штрафують — він зобов'язаний віддати свій фант.

ІСТИННА ПРАВДА

Ганс Християн Андерсен

Жахлива подія, — сказала курка, яка мешкала зовсім в іншому кінці міста, а не там, де трапилась подія. — Жахлива подія в курнику. Я прямо не зважуюсь тепер спати сама. Добре, що нас багато на сідалі.

І вона почала розповідати, та так, що у всіх курок пір'їнки піднялись, а у півня гребінець зморщився. Так, так, істинна правда!

Але ми почнемо спочатку, а почалося все в курнику в іншому кінці міста.

Сонце заходило, і всі курки вже були на сідалі. Одна з них, біла коротконіжка, курка з усіх боків добропорядна і поважна, яка постійно несла належну кількість яєць, зручно вмостившись, почала перед сном чепуритись і розправляти пір'їнки. І ось одна маленька пір'інка вилетіла й упала на підлогу.

— Бач як полетіла, — сказала курка. — Та дарма, чим більше я чепурюсь, тим роблюся вродливішою!

Це було сказано так, жартома, — курка взагалі була веселої вдачі, але це ніскільки не заважало їй бути, як уже сказано, дуже й дуже добропорядною куркою. З цим вона й заснула.

В курнику було темно. Курки всі сиділи одна біля одної і та, що сиділа поруч з нашою куркою, не спала ще: вона не те щоб навмисне підслуховувала слова сусідки, а, так, слухала в піввуха — так і слід робити, якщо хочеш жити в злагоді з близькими! І ось вона не втерпіла й шепнула іншій своїй сусідці:

— Чула? Я не хочу називати імен, але тут є курка, яка ладна вискубати собі все пір'я, щоб бути вродливою. Коли б я була півнем, то зневажала б її!

Над курками сиділа в гнізді сова з чоловіком та дітками: у сов вуха гострі, і вони не пропустили жодного слова сусідки. Всі сови при цьому посилено водили очима, а совиха махала крилами, наче віялами.

— Т-с-с! Не слухайте, дітки! Втім, ви, звичайно, вже чули? Я теж. Ох! Прямо хоч вуха затуляй. Одна з курок до того з глузду з'їхала, що почала вискубувати собі пір'я прямо на очах у півня!

— Обережно, тут діти! — сказав сова-батько, — Дітям зовсім не варто слухати подібне!

— Треба буде все-таки розповісти про це нашій сусідці сові, вона така приємна особа!

І совиха полетіла до сусідки.

— Пу-гу, пу-гу! — загукали потім обидві сови прямо над сусідньою голуб'ятнею. — Ви чули? Ви чули? Пу-гу! Одна курка вискубла собі все пір'я через півня! Вона замерзне, замерзне до смерті! Якщо ще не замерзла! Пу-гу!

— Тур-тур! Де, де? — затуркотіли голуби.

— На сусідньому дворі! Це майже на моїх очах було! Прямо непристойно й казати про це, але це істинна правда!

— Віримо, віримо! — сказали голуби й затуркотіли до курок, які сиділи внизу.

— Тур-тур! Одна курка, говорять, навіть дві, вискубли собі все пір'я, щоб привернути до себе увагу півня. Ризикована витівка. Адже можна застудитися і померти, та вони вже й померли!

— Кукуріку! — заспівав півень, злітаючи на паркан. — Прокиньтесь!

У самого очі ще зовсім злипалися від сну, а він уже кричав:

— Три курки загинули від нещасливого кохання до півня! Вони вискубли собі все пір'я. Така неприємна історія! Не хочу мовчати про неї! Хай лине по всьому світу!

— Хай, хай! — запищали кажани, закудкудакали курки, закричав півень.

— Хай, хай!..

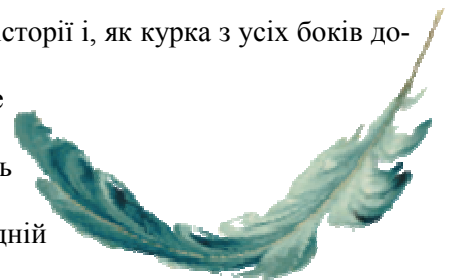
І історія долинула до того місця, звідки розпочиналась.

— П'ять курок, — розповідалось тут, — вискубли собі все пір'я, щоб показати, хто з них більше схуд від кохання до півня! Потім вони заклауали одна одну до смерті на ганьбу і сором всьому своєму родові, і на збиток своїм господарям!

Курка, яка загубила одну пір'їну, звісно, не впізнала своєї власної історії і, як курка з усіх боків добропорядна, сказала:

— Я зневажаю цих курок! Але таких же багато! Про подібне не можна, однак, мовчати! І я, з свого боку, зроблю все, щоб ця історія потрапила до газет! Хай вона рознесеться по всьому світу — ці курки і весь їхній рід варті того!

І в газетах дійсно опублікували всю історію, і це істинна правда: одній маленькій пір'їнці зовсім легко перетворитись аж на п'ять курок!

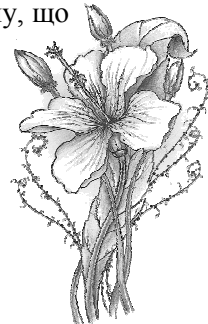

ВІТАЄМО!

настоятеля Свято-Троїцького храму с. Прилісне **прот. Юрія Волкова**, настоятеля Свято-Різдво-Богородичного храму с. Троянівка **прот. Георгія Ковалюка**, настоятеля Свято-Різдво-Богородичного храму с. В. Ведмежка **свщ. Юрія Приведенця** та настоятеля Свято-Михайлівського храму, що в с. Костюхнівка, **свщ. Георгія Хомича** із Днем Ангела, який вони святкували **6 травня**, на другий день Пасхи, в день пам'яті **вмч. Георгія Побідоносця**.

З Днем Ангела вітаємо Вас щиро.
Здоров'я, радості, любові, миру,
Терпіння, мудрості бажаєм Вам ми,
Хай буде Бог завжди в усьому з Вами,
Благословить хай Вас і Ваших рідних,

І Ваші всі труди хай будуть плідні
Для слави Божої Вам на спасіння.
Хай Бог дасть Вам Своє благословіння,
Щоб були міцними всі Ваші кроки.
Всього найкращого і багатьох років!

Графік перебування Почаївської ікони Божої Матері
в Маневицькому благочинні (27-29 липня), в рамках святкування
1025 річниці Хрещення Русі та 1020-річчя Волинської єпархії

27 липня (субота)

15:30 — с. Черськ
17:00 — с. Троянівка
18:30 — с. Череваха
19:00 — с. Оконськ
21:30 — с. Кукли
23:00 — смт. Маневичі
24:00 — нічна Літургія

28 липня (неділя)

8:00 — Літургія в Маневичах
12:00 — с. Цміни
13:30 — с. В. Ведмежка
15:30 — с. Костюхнівка
16:30 — с. Лісово
18:30 — с. Городок

29 липня (понеділок)

18:00 — с. Прилісне (Літургія)
11:30 — с. Галузія
13:30 — с. Карасин
15:00 — с. Лишнівка
17:00 — від'їзд до Любешівського благочиння

Зміст цього номеру:

ЦПШ: Катехізис. Урок четвертий. Про Священне Писання.....	2
ЦПШ: Цс. мова. Урок четвертий. Розділові знаки церковнослов'янської мови	3
“Поганий” Бог.....	4
Вислови про любов монаха Симеона Афонського (ієромонаха Симона).....	5
Новини благочиння: Освячення храму в Маневичах.....	6
Хто ж Він — Дух Святий?.....	8
Свт. Філарет Московський про Духа Святого.....	9
29 червня — Неділя всіх святих.....	10
Кинути камінь свого життя у воду бурхливу.....	10
Де живе Бог?.....	11
«Коли йдеш ти повз...» (вірш).....	11
Казка “Король, який повернувся” (закінчення).....	12
Ганс Християн Андерсен “Ромашка”.....	13
Гра “Подарунки”.....	14
Ганс Християн Андерсен “Істинна правда”.....	15

ЗАПРОШУЄМО ВАС ВІДВІДАТИ САЙТ НАШОГО БЛАГОЧИННЯ: mblag.at.ua

Уклінно просимо не використовувати дану газету в побутових цілях, оскільки тут містяться святі імена та зображення. Якщо вона Вам уже не потрібна — віддайте її іншим. Спаси Вас Господи за розуміння!